

Minibüs

– EBRU CAN · 03 Mayıs 2026

MİNİBÜS

Ş u kalp denen şeyde İstanbul minibüslerine benzedi.

Her durakta onlarca insan biniyor.

“ ilerleyelim lütfen! İlerde yer var abi, ilerlesene orada dikildin kaldın.”

İçerisi de tikiş tikiş. Kimi yer bulmuş oturmuş, kalkmak bilmiyor sanki ebedi kalacak orada.

Kimisi sığınacak bir köşe, oturmasa da olur.

Her binen elbet ücret ödeyecek.

“ Bakar mısınız? Şu sevgiyi elden ele kaptana ulaştıralım lütfen”

“ Şoför beeyy! Benim sevginin üzerini vermediniz.”

Kimi kısa mesafe biner, kimi uzun. Ama kimse kalıcı değil. Elbet inme vakti gelir.

Yolculuğu bedavaya getirmek isteyen beleşçiler yok değil. Orası da şoföre kalmış, ister bindirir, ister indirir.

Bazı kalp minibüsleri konforlu, binen rahat eder.

Bazısının ki eski, oturunca rahatsız eder.

Minibüsü hareket ettiren sevgi olduğu kadar, saygı, bilgi, azıcık ilgi.

Şoför terelelli ise, durdurur aracı; inin lan hepiniz deyiverir(ben misali).

Dırdır dinlemeden, kavga dövüş olmadan, nefessiz kalmadan, müzik son ses, elini sallamış pencereden,

Şiki şiki babaaa,

Aynı aynı yabaaa!